

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نېاشد تن من مېباد بدین بوم و بر زنده یک تن مېباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

سیاسی	Political
-------	-----------

فرستنده: سایت پروسه

۱۱ جون ۲۰۱۳

توضیح سایت پروسه: در جهت شناخت هر چه صحیحتر از تحولات کنونی ترکیه تصمیم داریم دیدگاه‌های مختلفی را که در سطح جنبش چپ ترکیه درباره اعتراضات اخیر طرح شده در حد توان و امکان در اختیار مخاطبان خود قرار بدهیم و قابل ذکر است که ترجمه و انتشار این نظرات و تحلیل‌ها به معنای تأیید آنان از سوی ما نیست.

بهار به ترکیه آمد!

تحلیلی از SDH (جنبش انقلاب مداوم (Sürekli Devrim Hareketi)

برگردان: نیما کوشیار

۱. در نهایت "بهار" به ترکیه آمد. این اعتصاب سراسری مدت‌هاست در کشور دیده نشده. اعتصاب در دانشگاه صنعتی خاورمیانه آغاز شد و با وجود سرکوب شدید ماه دسمبر، در دانشگاه‌های دیگر گسترش یافت. این اعتصاب‌ها برای ما خبرهای خوشی آوردند و اکنون ما شاهد زمان مهمی در تاریخ ترکیه هستیم. نسل جدید جوان سیاسی در مصر و تونس رشد یافت. این پیشرفت‌ها بسیار مهم‌اند و ما را بسیار امیدوار می‌کند. اعتصاب‌گران به‌خصوص در سه شهر بزرگ (آنکارا، استانبول، ازمیر) هر چه بیش‌تر می‌گذرد رادیکال‌تر می‌شوند و جان خود را به‌خطر می‌اندازند. توده‌های بزرگ حصارهای ترس را در هم می‌شکنند. در آنکارا مرگ مغزی یک کارگر به نام (Ethem) که خواننده مجله آینتری (Alinteri) بود، اعلام شده‌است. مصطفی ایوالیتاش (Mustafa Ayvalıtaş)، عضو اتحاد سوسیالیست‌ها، در استانبول کشته شد. این دو، شهادت این اعتراض‌ها هستند.

۲. ترکیب معترضین بسیار ناهمگون است. ناسیونالیست‌ها تأثیر زیادی بر معترضان دارند. در سوی دیگر، سوسیالیست‌ها قدرت زیادی برای تعیین جریان اعتراض‌ها به‌خصوص در دو شهر بزرگ آنکارا و استانبول دارند. این‌جاست که ما با ناسیونالیست‌ها برای کانالیز کردن اعتراض‌ها رقابت می‌کنیم. یعنی همان اتفاقی که در اعتراض‌های خودانگیخته مصر و تونس رخ داد. به عبارت دیگر نباید حضور ناسیونالیست‌ها در خیابان‌ها، استدلالی شود که تمام جنبش اعتراضی را به دیده منفی نگاه کنیم. کسانی که از این استدلال استفاده می‌کنند یا کسانی هستند که از ضعیف شدن «آ.ک.پ.» [حزب اخوانی حاکم بر قدرت] هراس دارند یا تعلق به حزب خاصی دارند.

۳. گزی پارک با مبارزه‌ای تودم‌نی به پیروزی رسید و آگاهی اجتماعی و سیاسی را تغییر داد. توده‌ها این مسأله را که پیروزی، تنها در خیابان به دست می‌آید، تجربه می‌کنند. مردم خودآگاهی سیاسی خود را در اعتراض‌ها رشد می‌دهند و یکی از بهترین مثال‌ها شرکت هزاران دانش‌آموز مدارس در اعتراض‌هاست. حتی اگر این اعتراض‌ها متوقف شوند آگاهی سیاسی ظهور جدیدی پیدا کرده و «آ.ک.پ.» صدمه جدی دیده‌است. همان‌طور که قبلاً گفتیم دولت‌مردان

«آ.ک.پ» تنها در خیابان ها شکست می‌خورند و زمانی که توده‌ها به این واقعیت اعتقاد پیدا کنند، در راه عملی کردن آن تلاش خواهند کرد و هر اتفاقی در آینده، می‌تواند تبدیل به یک جنبش توده‌ای عظیم شود.

۴. اکنون لازم است تا عناصر سوسیالیست گردهم بیایند و این انرژی عظیم را که برخاسته از توده‌ها و مطالبات آنان است کانالیزه کنند. این مطالبات را بهتر است دوباره یادآوری کنیم :

اعلام رسمی الغای پروژه پارک گزی

محاکمه افسران پولیسی که عامل کشتارها بودند

استعفای فرماندار و مسئولین دولتی آنکارا و استانبول

آزادی تمام زندانیان معترض

۵. کسک (KESK) : کنفدراسیون سندیکاهای زحمت‌کشان دولتی و تمامی تشکیلات کارگری می‌توانند با نیروی طبقه کارگر، اعتراض‌ها را رادیکال کرده و به آن رنگ دیگری بدهند. هم‌زمانی اعتصاب سراسری کسک و معترضان یک فرصت است. اما متأسفانه حضور دلسردکننده کسک و دیگر اتحادیه‌ها در زمان اعتراض‌ها یک رسوائی بزرگ است. به عنوان شاهد، کسک حتی در زمان اعتراض‌ها یک تربیون برای خود جست‌وجو نکرد. چیزی که لازمه اصلی دخالت سیاسی در جامعه است.

۶. مارکسیست‌های انقلابی باید به طور جدی و نیرومند در جنبش شرکت کنند. ما باید با توده‌ها از طریق جزوه‌ها و اعلامیه‌ها ارتباط برقرار کنیم. بسیار مهم است که سوژه‌های معترض توده‌ها، دوباره مارکسیسم را بازتولید کنند و جنبش را از ناسیونالیسم پاکسازی کنند.